* * *

А в книгах найостаннішу сторінку
З-поміж усіх найбільше я любила,—
Коли були вже зовсім не цікаві
Герой і героїня, і минуло
Вже стільки літ, що й жалю не лишилось,
І автор сам, здається,
Забув початок повісті своєї,
І навіть "вічність посивіла",
Як мовиться в одній чудовій книжці,
Та зараз, от за мить
Скінчиться все, і автор знову буде
В безповоротній самоті, а він
Ще прагне зберегти свою дотепність
Чи пащекує,— Господи прости! —
Фінал доточуючи пишномовний,
Такий, наприклад:
...Тільки в двох домах
У тому місті (назва неясна)
Зостався профіль (хтось його накреслив
На білосніжному вапні стіни),
Не чоловічий, не жіночий: повен
Таємним смислом. Кажуть, як проміння —
Низький, зелений місяць азіатський —
Опівночі по стінах пробігає,
А особливо в новорічний вечір,
То чується якийсь найлегший звук:
Одні його чиїмсь плачем вважають,
Вдається іншим розрізнить слова.
Але це диво досить всім обридло,
Прибульців мало, а місцеві звикли,
І, кажуть, вже в одному з тих будинків
Закрито килимом проклятий профіль.

25 листопада 1943